

Cảm Ứng Thiên Vượng Biên

Chuyển ngữ: Bửu Quang Tự đệ tử Như Hòa

.....

(Bài 55)

(Chánh văn 81) - tiếp theo: Kiến tha sắc mỹ, khởi tâm tư chi.

(Nghĩa là: Thấy vợ con người ta xinh đẹp, nảy lòng dâm dục).

(Nhạc)

Đời Minh, ông Cao Tông Hiến nói:

- Thân này như bạch ngọc, hễ sảy chân liền vỡ nát. Chuyện này (tức là dâm dục) như chất độc của chim Trám, vừa lọt vào miệng bèn chết ngay. Người thời nay thường bị làm lẫn bởi một chữ Tình, chẳng biết chữ Tình chính là tác dụng do trời ban cho ta để thực hiện trung, hiếu, hòa thuận với anh em, nhân từ với dân chúng, yêu thương muôn vật. Sử dụng chánh đáng thì sẽ là thánh hiền. Sử dụng tà vạy, sẽ là cầm thú, há chẳng sợ ư?

Sách Đạo gia nói: “Tội gian dâm với kẻ khác nặng gấp mấy lần tội sát nhân!”

Lại nói: “Phàm là người khổ hạnh tu hành, các tội đều có thể tiêu trừ, chỉ có tội từng phá tấm thân trong trắng của kẻ khác, dẫu mai sau đạo cao, hạnh mãn, vẫn chẳng thể tiêu trừ, ắt phải hứng chịu ác báo thì mới có thể thành tiên được”.

Đức Phật dạy:

“Người sống trong thế gian, chẳng xâm phạm phụ nữ của kẻ khác, tâm chẳng nghĩ tà vạy; do vậy, sẽ được năm điều thiện.

- *Một là chẳng bị tổn thất tiền tài,*
- *Hai là chẳng sợ bị quan huyện [bức bách],*
- *Ba là chẳng sợ hãi kẻ khác,*
- *Bốn là được sanh lên trời, ngọc nữ trên cõi trời làm vợ,*
- *Năm là từ trên trời giáng hạ, sanh vào nhân gian, phần nhiều là phụ nữ đoan chánh”.*

Nay thấy có bao nhiêu người đoan chánh, xinh đẹp, đều là do trong đời quá khứ chẳng xâm phạm phụ nữ của người khác mà ra.

Người sống trong thế gian mà dâm dật, xâm phạm phụ nữ của người khác. Do vậy, sẽ mắc năm điều ác.

- *Một là gia đình bất hòa, nhiều lần mất mát tiền bạc.*
- *Hai là sợ hãi quan huyện, thường bị đánh đập.*
- *Ba là tự dối mình, bản thân thường sợ sệt kẻ khác.*
- *Bốn là vào trong địa ngục Thái Sơn, cột sắt đang đỏ rực, thân luôn ôm lấy! Do xâm phạm phụ nữ của người khác, mà mắc họa ương như thế mấy ngàn vạn năm, hình phạt mới xong.*
- *Năm là từ địa ngục thoát ra, làm gà, le, chim, vịt, dâm dật chẳng nề hà mẹ con, mà cũng chẳng có chừng mực”.*

Ngựa có lễ, nhận trình lương, chúng đều giữ chữ tín¹, có chừng mực; còn riêng gà, le le dâm dật chẳng biết chừng hạn, đều là vì đời trước dâm dật, xâm phạm phụ nữ của người khác, hứng chịu thân gà, le le, thường bị kẻ khác ăn nuốt. Khổ sở như thế, chẳng thể kể tròn!

Đức Phật nói: *Năm giới, [có] một giới là “chẳng tà dâm” sẽ cảm quả báo đời này và đời sau, cha mẹ, quyến thuộc sống lâu, mạnh khỏe, hòa thuận, vui vẻ, vợ con trình lương.*

Kinh Báo Ứng² chép:

“Một con quỉ hỏi:

- Tôi thọ thân này, tánh hay sợ hãi, thường sợ bị kẻ khác bắt nhốt, trói buộc, còn bị hành hạ khổ sở, tàn độc, chưa hề có tâm vui sướng, do tội gì mà nên nỗi?”

[Ngài Mục Liên] đáp rằng

- Khi người làm người, thích hành tà dâm, xâm phạm phụ nữ của người khác, luôn lo nghĩ bị phát giác, tâm chẳng tự an. Nay hứng chịu hoa báo, quả báo là trong địa ngục, hoặc là nằm trên giường sắt, hoặc ôm cột đồng. Tội lỗi như thế, chẳng thể tính kể!”

Sách Văn Xương Đế Quân Thiên Giới Lục chép:

¹ Chim nhận và Uyên ương dù con trống hay con mái đã chết một, sẽ sống độc thân đến chết mà không phối ngẫu với con khác.

² Bộ kinh này có tên gọi đầy đủ là Ngạ Quỷ Báo Ứng Kinh, được phiên dịch vào thời Tây Tấn, ghi chép những lời vấn đáp về nghiệp nhân giữa ngài Đại Mục Kiền Liên và các ngạ quỷ. Bản kinh này còn được ngài An Thế Cao dịch với danh xưng là Quỷ Vấn Mục Liên Kinh.

“Gian dâm vợ con người ta, điểm nhục khuê môn³, sẽ chịu khổ năm trăm kiếp trong địa ngục mới được thoát sanh, làm la, làm ngựa năm trăm kiếp nữa, mới lại làm thân người. [Làm người] thì làm nghề xướng ca, đào kép. Gian dâm gái góa, tăng, ni, bại hoại tiết tháo của người ta, sẽ chịu khổ tám trăm kiếp trong địa ngục mới được thoát sanh, [lại làm] dê, làm lợn để cho người ta giết mổ tám trăm kiếp nữa mới lại được làm người. [Khi làm người] thì bị mù, bị câm, là kẻ tàn phế, ngũ quan, tứ chi chẳng được trọn vẹn, tàn phế! Dùng thân phận ty tiện để dâm loạn bậc tôn quý, dùng thân phận người lớn để dâm loạn trẻ nhỏ, bại hoại cương thường, sẽ chịu khổ một ngàn năm trăm kiếp trong địa ngục mới được thoát sanh, làm rắn, làm chuột một ngàn năm trăm kiếp nữa, mới được làm thân người, nhưng hoặc là chết khi còn trong thai mẹ, hay là chết trong khi còn ẵm ngửa, rốt cuộc chẳng thể trưởng thành. Tội báo do phạm dâm đáng buồn thay!

Sách Khuê Châm chép:

“Đàn bà mà phạm phải nổi oan nghiệt dâm dật, suốt đời chẳng thể gột rửa. Dẫu [người ấy có] con hiếu, cháu hiền, chẳng thể gột sạch [danh tiếng như nước được].

Vì thế, bậc thực nữ khuê các giữ thân như ngọc, chẳng để có nửa điểm tỳ vết nào. Nếu gặp kẻ khinh cuồng, cầu thả, hãy lập tức gieo thoi, quyết liệt cự tuyệt⁴, tự nhiên hẳn sẽ chẳng dám tái phạm. Đây là chánh khí trong chốn buồng thom, sẽ được quỷ thần che chở.

³ “Điểm nhục khuê môn” là hãm hiếp hay là gian dâm gái chưa xuất giá.

⁴ Nguyên văn “đầu thoa tuấn cự” (投梭峻拒). Theo chương Tạ Côn Truyện trong Tấn Thư chép: “Nhà hàng xóm là họ Cao có một người con gái xinh đẹp, Tạ Côn từng trêu ghẹo, cô ta quăng thoi dẹt cửi vào mặt khiến hắn gãy mất hai cái răng”.

Nếu đàn bà dâm loạn, há chẳng có ác báo ư? Luật lệ cõi âm trị tội bằng cách bắt họ đầu thai làm chó, làm lợn, chứ chẳng phải là chỉ bị cõi đời thóa mạ mà thôi! Hãy nên răn dè!

Phàm con người dễ sảy chân nhất chỉ là khi đối diện với sắc đẹp lộng lẫy. Bỗng dưng, trong khoảnh khắc, sẽ khó thể chế ngự. Khi ấy, sẽ có ba loại ma:

1) Mắt nhìn vào mặt [người xinh đẹp ấy], tư thái yêu kiều của người ấy đã xoáy vào tâm, xương nóng, tâm thần lơ mơ, như [bị bao phủ trong] khói mịt mù, lửa cháy hừng hực. Đó gọi là hỏa ma.

2) Dục căn chớm nẩy, mạch Nhâm Đốc ngấm mở, như đê sắp vỡ, như sông chảy xiết sắp xoáy thủng đê. Đó gọi là thủy ma.

3) Thủy hỏa cùng nung nấu, thân thể và thần hồn xung động lẫn nhau, như bánh xe [xoay] không ngừng, như chiếc vòng không có chỗ khởi đầu. Đó gọi là phong ma.

Ba thứ ma ấy là ba cửa ải.

Để chém ba thứ ma, vượt ba cửa ải, không có chi khác, có một thanh gươm trí huệ, [thanh huệ kiếm ấy] chính là Nhẫn mà thôi, là kiên nhẫn mà thôi, là rất nhẫn nại mà thôi!

Khi đói, đừng ăn món ăn của cạp, khi khát đừng uống rượu ngâm lông chim Trám; đó là nói đến Nhẫn vậy.

Khi hai người đấu với nhau, đều muốn đoạt đao [của đối phương], dầu đổ máu vẫn không chịu buông tay. Quân chiến bại đoạt đường [tàu thoát], dầu trúng tên chẳng quay lại. Đó là nói đến sự kiên nhẫn vậy.

Bị rắn độc mổ vào tay, trảng sĩ chặt cổ tay. Thân trúng phải tên độc, anh hùng khoét xương. Đó là nói về chuyện rất nhân!

[Giữ được như thế], thì ngay trong lúc quan yếu ấy, giữ được Định, nhẫn được, ắt sẽ cảm trời đất, động quỷ thần, công hạnh viên mãn.

Nếu có một niệm vẩn vương, sẽ đến nỗi chẳng thể giữ vững Định. Những kẻ liễu ngộ, hoa tường, phấn trắng, mảy đen, chớp mắt đã chẳng còn gì, nhưng [kẻ đăm đuổi chúng] sẽ do vậy mà bị giảm thọ, do vậy mà bị giảm lộc. Thậm chí có thể vì vậy mà táng thân, lại còn mạng đáng lẽ phú quý mà trở thành nghèo hèn, số vận đáng lẽ bình an mà thành họa hại biến chuyển, số phận lẽ ra có con mà thành tuyệt tự. Mong mỗi con quý, cháu hiền, lại toàn nầy nòi hạ lưu! Lại còn mắc quả báo trong địa ngục, quả báo trong đời sau, quả báo trong đường súc sanh, bị báo ứng vợ con dâm dật, báo ứng con cháu khốn cùng, quả báo là ca kỹ, đào kép hạ tiện. Một niệm thoảng dâm quàng đường rẽ, [sẽ thành] độc hại vô biên. Than ôi! Dám chẳng nhẫn ư?

Để ngăn dứt tà dâm, trước hết, phải do cha, anh, thầy, bạn thường ngày đổ công giáo huấn, chỉ bày, khiến cho [ý niệm kiên quyết chẳng tà dâm] được tiêm nhiễm dần dần, khiến cho [con em, học trò] tin tưởng sâu xa: “Trong phòng tối mà có tâm sai trái, mắt thần minh [sáng ngời] như chớp”. Trong tâm [luôn áp ủ] lễ pháp, nhân quả, họa phước báo ứng, chẳng nghi ngờ mảy may, tự nhiên là khi tiếp xúc [những cảnh ngộ quỳên rũ], sẽ dừng mãnh phản tỉnh, ngay lập tức hồi quang, chẳng cầu thả ngay trong lúc ấy.

Trong trường trắng gió, lắm kẻ sảy chân, nửa đời luân lạc, đọa đày, nhìn lại bóng mình mà thẹn thùng, kinh hoàng. [Ai mà chẳng] mong giữ lễ chánh, chẳng tiêm nhiễm [thói

trắng hoa tà vạy], [thế mà] mấy ai có thể làm được? Suốt ngày rần [đừng ôm giữ] lòng dâm, nhưng kẻ ấy dâm tâm lừng lẫy. Gặp người khác bèn nói “hãy ít ham muốn”, nhưng [chính mình] chẳng từ dục vọng càng nảy nở. Phóng túng tình dục chẳng biết quay đầu, sẽ rước lấy tội lỗi không ai hơn! Nếu thật sự có thể là thoát đầu mê muội, rồi cuộc giác ngộ, họa ương sẽ mất đi, phước sẽ theo đến.

Đời Tống, tiên sinh Tạ Thượng Thái đã nói: “*Đạo trời giáng họa cho những kẻ dâm dăng, nhưng chẳng phạt người biết hối hận tội lỗi*”. Lời ấy đúng lắm thay!

Ác báo do dâm đã nặng, vậy thì báo ứng do công phu ngăn ngừa dâm và báo ứng của tội hướng dẫn dâm, đương nhiên là chẳng nhẹ!

Nguyên cho khắp mỗi người đều thốt lời [thanh tịnh như] sen xanh, cất ngọn bút soạn ra những áng văn diễm lệ, nhằm bộc lộ rõ ràng sự cảm ứng, hồng cứu bạt những kẻ đang mê muội nơi dâm.

Xoay vần lưu thông, khuyến hóa lẫn nhau. Hoặc tuyên dương rộng rãi những lời chánh đáng, hoặc rút miệng [khuyên nhủ] nơi phòng kín, chẳng sợ bị chê là cổ hủ, cứ mềm mỏng khuyên dạy, ắt sẽ có thể khiến cho người ta nghe lọt tai, tỉnh ngộ sâu xa, đạt được lợi ích vô cùng. Dùng đó để đẩy lùi cơn sóng cuồng loạn làm hại tâm tánh của bọn mây ngải, là thuốc hay để quay đầu nơi trận địa giăng màn gấm, [như vậy thì] há chẳng phải là bậc quân tử lấy sự yêu thương người khác làm phẩm đức, tự cầu nhiều phước ư?

Khẩu nghiệp của người hiện thời không gì quá đáng hơn là thích bàn luận chuyện [riêng tư] trong buồng the của người khác, thuật chuyện dâm dật, bỉ ổi, lắm cách phỏng đoán, thăm dò. Một kẻ xướng, trăm người họa! Thường là vì kẻ nói hững

thú dạt dào mà đến nỗi kẻ nghe hí hớn. Gian ác, ngấm ngấm dan díu, thật sự liên quan đến danh tiết cả đời. Một lời ngẫu nhiên lỡ miệng, uơng lụy vô cùng! Trên là khiến cho trời giận, không gì hơn chuyện này! Sao bằng thường nói đến quả báo của trinh và dâm, nâng đỡ danh giáo⁵ cương thường, sẽ càng hưởng phước trời nhiều hơn!

Thiên Giới Lục có nói: *“Tạo tác dâm thư, bại hoại tâm thuật của người khác, chết rồi sẽ vào địa ngục Vô Gián mãi cho đến khi sách ấy diệt mất. Khi tội báo của những kẻ vì sách ấy mà làm ác đã đều hết sạch thì [kẻ soạn dâm thư] mới được thoát sanh”*.

Đời Minh, ông Viên Liễu Phàm nói:

- Kẻ thu nhặt tà thư dâm uế, những thứ hình ảnh xấu xa, và những lời báng bổ, đem đốt, sẽ được quả báo là con cháu trung hiếu, tiết nghĩa. Kẻ thích đọc tiểu thuyết dâm uế và kể nói những câu chuyện trong dâm thư [cho người khác nghe], và cất giữ sách dâm, tranh dâm trong nhà, sẽ mắc quả báo là con cháu làm ca kỹ, đào kép!

Thiên sách Dục Hải Hồi Cuồng [trong An Sĩ Toàn Thư] đã chép các lời răn kiêng dâm, phân loại rõ ràng, lớp lang, tùy theo từng việc mà khuyên răn. Ở đây, do khuôn khổ nhỏ hẹp của Cảm Ứng Thiên, chẳng thể ghi lại toàn bộ, chỉ trích dẫn [một vài điều tiêu biểu] ghép vào đây.

Gái trinh thưở ở trong khuê phòng đợi dịp cưới gả, đây chính là lúc khởi đầu danh tiết suốt một đời của cô ta.

Nếu có kẻ táng tận lương tâm, phá hoại danh tiết của cô ấy, cha mẹ, họ hàng sẽ xấu hổ, ngượng ngùng. Dẫu có người

⁵ Danh giáo (名教) là lễ giáo chánh danh định phận.

cưới về, sẽ thường là bị bại lộ, rốt cuộc bị [nhà chồng] đuổi về; [cô ta] sẽ thường đến nỗi phần uất, nhục nhã, hổ thẹn mà hủy hoại tánh mạng.

Ví như trong chuyện hôn nhân có thể giấu diếm được, [cô ta] sẽ thường ngấm ngấm ôm lòng hổ thẹn, sợ hãi, danh tiết lớn lao đã khuyết, ngàn đời khó gột rửa.

Phàm là những ai có lòng, hãy nên thông thiết kiêng dè trước hết.

Bà góa có chí thủ tiết, thần lẫn quỷ đều khâm phục, kính ngưỡng, triều đình biểu dương, tưởng thưởng. Nếu tiết tháo kiên trinh ấy bị bại hoại, kẻ sống chẳng còn mặt mũi nào trên cõi đời, người đã chết (tức là chồng bà ta) sẽ càng đớn đau ôm hận nơi chín suối. Xin hãy thử nhìn lại, thử nghĩ chính mình lâm vào tình cảnh ấy, há chẳng ngùi lạnh tẩm lòng ư? Đúng là hãy nên khéo léo gìn giữ, khiến cho bà ta được thành danh, giữ trọn tiết hạnh, gieo đức càng dày, há có phải chỉ là không dâm [thì mới có đức dày] mà thôi ư?

Tỳ nữ há chẳng phải là gái trinh ư? Ta mong con gái ta trinh tiết, há có thể làm như nhuốc sự trinh tiết của con gái người khác ư?

Vợ đây tứ thì cũng là vợ của người khác. Muốn vợ mình tiết hạnh, há có nên chôn vùi tiết hạnh của vợ kẻ khác ư?

Tuy sang hèn khác biệt, danh tiết như nhau, há có nên chôn vùi lương tâm, gây nên sự báo ứng nghiêm trọng trong cõi âm?

Huống hồ [do chồng leo tẹo với tứ gái hoặc vợ kẻ hầu], vợ ta vì ghen tuông sẽ đánh đập, gây thương tổn cho họ, hoặc kẻ tôi tớ hung hãn sẽ quay ngược lại bêu riếu, phản chủ. Cha

con do chẳng hay biết mà cùng tăng tị với một đứa tớ gái, anh em do mê muội mà cùng chung chạ với một người, hoặc là cốt nhục bào thai mà luân lạc trong hàng hạ tiện. Kẻ đời sau (tức là con cháu của chủ nhân) vô tri, [do chẳng biết đó là anh chị em ruột thịt của mình], lầm lẫn làm nhục, lấn hiếp, trên danh nghĩa là chủ tớ sai khác, nhưng ngầm ngầm có tình huynh muội! Tồn thương phong hóa, bại hoại mỹ tục, chẳng nỡ nói đến! Người ta sao lại vì thấy [tôi tớ] dễ gian dâm bèn thảo nhiên [làm xằng] chẳng răn dè vậy?

Vú nuôi được xếp vào bát mẫu⁶, ni cô tu hành tĩnh lặng nơi đất Phật, xâm phạm họ sẽ là tạo ra oan nghiệt nặng nề nhất trong các tội nghiệt. Hiện thời, những kẻ bị quan lại trừng phạt và gặp phải những tai họa riêng tư khác, cố nhiên vẫn là nhẹ hơn [ác báo do tội lỗi này].

⁶ Theo Châu Tử Gia Lễ, bát mẫu (八母) là tám loại người phải coi như mẹ, tức là đích mẫu (嫡母, là vợ cả của cha), kế mẫu (继母, mẹ ghẻ), dưỡng mẫu (养母, mẹ nuôi), từ mẫu (慈母, là do mang thân phận tiểu thiếp, không sanh nở được, hoặc không có con trai, phải nuôi con của những thê thiếp khác của chồng làm người thừa kế), giá mẫu (嫁母, là bố chết, mẹ đi lấy chồng khác thì gọi là giá mẫu), xuất mẫu (出母, mẹ ruột), thứ mẫu (庶母, - là vợ lẽ của cha), nhũ mẫu (乳母, vú nuôi). Trong đó, “*dưỡng mẫu*” có thể hiểu theo hai nghĩa:

Một là người nhận nuôi ta trong trường hợp cô cút, hay là người ấy hiếm muộn, xin ta làm con nuôi.

Hai là những bà vú em chuyên chăm sóc trẻ cho đến khi ba tuổi. Bà vú này chỉ chăm sóc, chứ không có sữa cho trẻ bú.

Cũng thường có chuyện kẻ nữ chưa kết hôn⁷ [làm chuyện] dâm bôn, muốn quyến rũ kẻ khác hành dâm hồng được sung ái, hãy đừng nghĩ “cô ả tự dâng mình tới tay ta. Nếu ta từ khước, sẽ quá tuyệt tình”. Trong lúc ấy mà vượt được sự thử thách ấy, sẽ là đức dày, phẩm lạ, sẽ được trời cao xét soi, chẳng mong kẻ khác biết đến. Đây là cửa ải giữa thiện và ác, là ranh giới giữa họa và phúc, hãy càng nên nỗ lực!

Cặp kẻ vui chơi với gái ăn sương tợ hồ chẳng có tội lỗi, nhưng đã rơi vào cái bẫy ấy, sẽ thường bị táng gia bại sản. Huống hồ [vì ta dâm dúi với gái làng chơi], cha mẹ ghét bỏ, thân hữu lợt lạt, vợ con oán hận, [như thế thì kẻ ăn chơi ấy] đã hoàn toàn đặt mình ra ngoài luân thường, chôn vùi [sự tiết tháo vốn được] giữ gìn như ngọc.

Thậm chí [có kẻ do ăn chơi mà] thân nhiễm các bệnh phong tình, rụng lông mày, khuyết mũi. Có kẻ khắp thân chẳng có miếng da nào lành lặn!

Có một người bạn, bộ phận sinh dục thối rữa, tự nói là vì cuồng hứng nhất thời, [trở thành giống như kẻ] bị thiên suốt đời, tuyệt tự, tổn thương thân thể, khóc lóc, hối hận chẳng kịp!

Lại có một kẻ ở An Huy, do bệnh hoa liễu truyền nhiễm, con sanh ra lộ thịt đỏ hỏn, không có da, chẳng nuôi được, đều chết.

Than ôi! Người ta cứ bảo [chơi bời] chẳng tổn hại âm chất, ai ngờ chẳng khác gì bị cỡi âm khiến trách! Hãy hết sức răn giữ!

⁷ Nguyên văn là “*oán nữ*” (怨女). Theo cổ lễ, nữ nhân đã đến tuổi kết hôn, nhưng chưa có đối tượng thích hợp để cưới gả thì gọi là “*oán nữ*”.

Chuyện nam nhân hành dâm với nhau, có sáu điều chẳng nên là:

1) Dâm ô khinh mạn, thể diện bị thương tổn, đã đánh mất lòng cung kính, chẳng có lòng hổ thẹn. Đó là một điều chẳng nên vậy.

2) Ruồng rẫy kẻ đã kết tóc se tơ với mình, sủng ái bọn trai trẻ, khí phận tà ác dẫn đến những điều quái dị, yêu ghét sai lệch. Đó là hai điều chẳng nên.

3) Các người khinh bạc, phóng đãng, có hạnh kiểm gì? [Cũng có lúc làm chuyện] trộm ngọc, cắp hương, nhuộm bản khuê nữ! Đây là ba điều chẳng nên.

4) Ngẩng đầu [trên cao] ba thước, chắc chắn có thần minh phần nộ vì sự nhơ uest ấy, [các Ngài sẽ] giáng xuống hình phạt chẳng nhẹ. Đây là bốn điều chẳng nên.

5) Luật lệ chép về hành vi kê gian, phép vua rành rành. Gian dâm lại gần giống như giết chóc, có mối quan hệ to lớn với thân thể. Đây là năm điều chẳng nên.

6) Chẳng vì cầu có người nối dõi mà tiết tình bừa bãi, hành vi ấy ngu xuẩn thay, sẽ khiến cho sanh mạng bị hủy hoại mau chóng. Đây là sáu điều chẳng nên.

Khuyên khắp người đời:

- Kẻ chưa phạm hãy chú trọng dè dặt, cẩn thận vâng giữ hòng “tránh dữ, hướng lành”, suốt đời giữ trọn điều răn về sắc dục.
- Nếu là kẻ đã phạm, hãy gấp sửa lỗi, làm chuyện lành rộng rãi, khắc in sách răn dâm để khuyên rộng khắp, hòng chuộc làm lỗi cũ, ngõ hầu chuyển họa thành phúc.

Xưa kia, Diêu Đình Nhược ở Đồng Thành đã in những tờ đơn thẻ giữ giới như sau:

“Trăm hạnh hiếu đứng đầu, vạn ác dâm đứng đầu. Con người khác với cầm thú là do biết suy nghĩ. Nhạn là loài phi điều còn chẳng loạn bầy, con người nắm giữ Tứ Đức, sao lại chẳng bằng chim? Do vậy, dùng [tờ đơn phát nguyện này] để nương tựa, hướng về, thẻ kiêng tà dâm.

Nếu manh nha ý niệm ấy, họa sẽ giáng xuống thân.

Nếu phạm giới này, sẽ ương hại đến con cháu.

Chỉ mong từ bi, thương xót chứng minh, hộ trì, ngấm gia hộ, xin hãy đời đời bảo vệ.

Phàm những ai nhận tờ đơn này, hãy tụ tập mấy người cùng chí hướng, viết mười tám câu này lên tờ giấy khác, lại ghi quê quán, mỗi người tự ghi tên, ký tên, phát thệ đem đốt trước Văn Xương Đế Quân, hoặc trước Quan Thánh, hoặc trước hết thầy chư Phật, vĩnh viễn giữ giới chẳng quên. Mỗi năm đều nghiệm chứng một lần, mấy người cùng chí hướng sau khi đã thẻ kiêng [tà dâm], liền quyên góp để in đơn này thành một vạn tờ thí tặng, ngõ hầu cách thức tốt đẹp được lưu truyền chẳng dứt”.

Mặt sau tờ đơn có ghi thêm vài câu cách ngôn và [vài chuyện] quả báo.

Thu thập các lời dạy như trên, khuyên lơn hoặc răn đe đều đầy đủ, pháp tắc, lời răn đều nêu bày. Có những lời lẽ mềm mỏng lẫn những lời lẽ quyết liệt, từ ngữ rõ ràng, ý thiết tha, ai có thể thời thời đọc, khắc khắc nghĩ, ắt sẽ được lợi ích.

Nhưng những điều vừa dẫn trên đây đều là tiện tay chọn lấy, vẫn thẹn chữ nghĩa, thứ lớp chẳng thỏa đáng, người đọc chỉ cần hiểu ý chỉ là được rồi.

Tôi lại đem những [câu chuyện về] quả báo do trình lương hay dâm đảng chép tường tận sau đây, hòng giúp cho [người đọc] dừng mãnh tình ngộ.

(Nhạc)

(Những chuyện gặp ác báo do tà dâm)

1. Chàng học trò nọ ở Quý Khê, thi nhiều lần chẳng đỗ, xin Trương Chân Nhân dâng sớ, xuất hồn lên xem bảng trời. Thần phê rằng:

“Người này sớ phận đáng lẽ đỗ đạt, nhưng do lén lút với người thím mà bị mất sạch”.

Chân Nhân hoàn hồn⁸, nói với chàng ta lời ấy. Chàng học trò bảo là không có, bèn tự soạn sớ để biện luận. Thần lại phê:

“Tuy chẳng có chuyện ấy, nhưng thật sự có cái tâm ấy”.

Chàng học trò hồ thẹn chẳng kịp, ấy là vì thời trẻ thấy người thím xinh đẹp, ngẫu nhiên động một niệm [tà vạy] vậy!

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài hôm nay chúng ta sẽ kết thúc ở đây.

(nhạc)

⁸ Nguyên văn là “*phục*” (伏) và “*khởi*” (起), tức (là) theo Đạo Giáo, đạo sĩ có thể lễ bái trước đàn tràng, xuất hồn lên thiên đình, đó gọi là “*phục*”. Khi hồn nhập trở lại xác thì gọi là “*khởi*”.

Chúc bạn:

*Không làm các việc ác
Mỗi năm được bình an
Siêng làm các việc lành
Năm nào cũng như ý!*

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: duongdenhanhphuc

*Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công
đức vô lượng!*